

Dertil er vi så nødt til at replicere: Hvad er så den rigtige løsning? Vi er indtil videre det eneste parti, der har formuleret et løsningsforslag. Alle andre partier nøjes med at erklære, at de er enige i, at der er et problem, og at de gerne vil være med til at løse problemet, men det holder selvfølgelig ikke i længden, og derfor håber vi, at Udvalget for Forretningsordenen under kyndig ledelse af Folketingets formand vil benytte denne gentagne chance til at få sagen bragt på dagsordenen og få sagen til at finde sin løsning.

Så skal Fremskridtspartiet holde op med at genfremsætte sit forslag, og så vil den undrende befolkning kunne se, at Folketinget også er handlekraftigt, når det gælder Folketingets medlemmers egne forhold og specielt de forhold, der gør sig gældende for personer, der tidligere har været ministre.

Med den velvilje, vi har sporet i dag, en velvilje, som Folketingets formand har overværet, kan vi ikke andet end forvente, at dette bliver lykkens gang, det bliver den gang, hvor forslaget nyder fremme i den ene eller den anden form og vi får sagen bragt til afslutning, sådan at dette gamle problem finder sin løsning. Så skal vi lade være med at trætte Folketinget med flere genfremsættelser, og så skal hr. Melchior slippe for at genoplæse de taler, som hr. Melchior har holdt så mange gange tidligere, og hvis indhold jo ikke er blevet dårligere af at blive gentaget på samme måde som dette forslag.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Nu fattede jeg mig jo i stor korthed indledningsvis, fordi vi unægtelig har haft debatten før, men jeg vil egentlig godt som en af dem, der efterhånden har ramt alle de lofter, der kan findes på pensionsoptjening som politiker, og som er beskyttet af grundloven mod enhver fremtidig ændring, komme med en principiel bemærkning om det her:

Der skal efter min mening sættes en tyk streg under, at der ikke er nogen som helst grund til, at dette Folketings medlemmer skal forringe vilkårene for sig selv eller for nogen medlemmer af Folketinget eller for nogen ministre, for de vilkår er ikke kurfyrestelige. En hvilken som helst mellemstor erhvervsleder i dette land er bedre aflønnet end de politikere, der har det største ansvar her i landet.

Det, man kan diskutere, er, om det er skruet nutidigt sammen, om man hellere skulle give,

jeg havde nær sagt, en bedre løn, en fratrædelsessum, som man jo har i erhvervslivet, og så selvfølgelig til gengæld ikke udbetale noget, man kalder pension, frem til det 60. år. Men det er efter min opfattelse den sammenhæng, det skal ses i, og der er ingen som helst grund til, at dette lands politikere skal dukke nakken og sige: Undskyld, vi er for højt lønnet.

Jeg konstaterede i øvrigt ved sidste debat, at fru Kirsten Jacobsens drivkraft i dette forslag var en vrangopfattelse på 50 pct. om, hvad ministre faktisk får i løn.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til lov om ændring af lov om apoteksvirksomhed. (Apotekeres tavshedspligt, offentliggørelse og videregivelse af oplysninger fra lægemiddelstatistikken, magistrelle lægemidler m.v.).

Af sundhedsministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 28/10 98).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Forslaget er en genfremsættelse. Men jeg vil alligevel fremhæve, at ændringerne i forslaget gør det muligt under betryggende forhold at komme store problemer til livs, bl.a. receptrytteri.

Med den lempelse af tavshedspligten for apotekeren og dennes stedfortræder, der her foreslås, vil det være muligt for dem at informere den receptudskrivende læge eller egen